СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 85. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го ТРАВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 6, 1987 No. 85. VOL. XCIV.

Білоруси підтримують акцію Уряду УНР у Відні

Ню Йорк (УІБ). — Білоруська спільнота поза СССР з вдячністю згадала виступи Уряду УНС у Відні на захист України й Білорусії в Гельсінкських нарадах і в гельсінкському процесі взагалі.

Нав'язуючи до виступу Голови Уряду УНР на конференції 5-го листопада 1986 р. у Відні, білоруський часопис „Час" у Ню Иорку (ч. 1 за 1987) описав докладно акції Уряду УНР у Відні під час Гельсінкської конференції та повністю схвалив становище його щодо України й Білоруси, недопущених червоною Москвою до участи в гельсінкському процесі. Газета кінчає свою заяву так:

„Власне це правильне й властиве, щоб білоруси й українці протестували усіми можливими засобами негідне трактування їхніх націй так званим „Клюбом 35" (сигнаторів Гельсінкських угод). Невдачі сьогодення не повинні відвертати нас від завтра. Прийде час, що „Гельсінкі II" стануть дійсністю й не виключатимуть більше Білоруси й України та інших народів, поневолених тепер Москвою".

В Чикаго відбудеться концерт

Чикаго. — Тут відбудеться в суботу, 16-го травня ц.р., концерт чоловічого хору „Сурма" під диригентурою Романа Андрушка з участю сумівського танцювального ансамблю „Україна", прибуток з якого призначений на цілі Громадського Комітету Тисячоліття.

Громадський Комітет Тисячоліття Християнства в Україні, Відділ Іллінойс, постав 31-го липня 1986 року і його очолив Роман Мицик, відомий і заслужений кооперативний і громадський діяч. Працю Комітету поділено на різні комісії, голови яких представили свої пляни й почали їх реалізувати, як рівно ж визначили свої кошториси.

Щоб зібрати відповідні фонди, крім збірок і окремих дотацій, комітет звернувся до місцевих організацій з просьбою влаштовувати імпрези в користь святкувань Тисячоліття.

Першим відгукнувся тут Союз Українок Америки, зокрема 101-ий Відділ, який зорганізував цікаву зустріч громадянства на пошану відомих педагогів та працівників на громадському полі Соломії Кавки і проф. Адама Антоновича. Прибуток з імпрези в сумі 2,000 дол. передано до каси комітету.

З черги чоловічий хор „Сурма" і танцювальний ансамбль „Україна" запрошують на свій концерт, щоб теж причинитися до збільшення фондів, потрібних для успішного переведення плянів комітету.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР І. ДИБКО-ФИЛИПЧАК

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що у п'ятницю, 8-го травня ц.р., о годині 7-ій вечора, тут при 136 Друга авеню, буде авторський вечір поетеси Ірини Дибко-Филипчак з нагоди появи перевиданої та доповненої її збірки „На крилах дум". Поезії читатимуть сама авторка, як і Марта Шраменко та Степан Крижанівський. У музичній частині вечора виступить співачка Лариса Магун-Гурин при фортепіяновому супроводі проф. Михайла Лева.

Алекс співатиме у Філядельфії

Філядельфія. — Дирекція УОК Центру, влаштовуючи День Матері влаштовує „Вечір пісні". В програмі вечора виступить відомий вокаліст Алекс, при супроводі піяніста Олеся Кузишина.

Алекс — молодий, популярний вокаліст в Европі і Америці. Народжений в Україні, де й розпочав свою співочу кар'єру. Переїхавши до Польщі виступав з варшавською симфонічною оркестрою. По недовгому часі вдалося йому переїхати до Парижа, де здобув славу непересічного співака.

Вечір пісні з Алексом відбудеться в суботу, 9-го травня о годині 8-ій вечора, у великій залі УОКЦентру. Програму попередить вечеря у заряді центру.

Совєти звільнили грузина Т. Гудаву

Цюріх, Швайцарія. — Прибувший до Швайцарії д-р Анатолій Корягін заявив кореспондентам, що на початку минулого тижня совєти правдоподібно звільнили грузинського активіста, члена Гельсінкської групи, Тенгіза Гудаву.

Т. Гудава народжений в 1953 році, по професії біофізик. Перший раз він був заарештований 30-го липня 1985 року і тоді його засудили на сім років концтаборів і три роки заслання на підставі 70-ої статті карного кодексу. Прокуратура закидала йому участь в Грузинській гельсінкській групі і нелеґальній музикальній групі „Фантом". Перед тим заки його заарештували агенти КҐБ, Гудава був вніс прохання про виїзд із Совєтського Союзу, але навіть не отримав жадної відповіді в тій справі, якщо не враховувати арешту, який міг бути частинною відповіддю на його бажання виїзду.

Згідно з інформацією А. Корягіна, совєтські власті мали б звільнити також його молодшого брата Едуарда Гудаву, який, як казав на процесі прокуратор, також був членом Гельсінкської групи. Після арешту старшого брата він вийшов був на вулицю з плякатом з вимогою звільнити брата, але замість того сам попав до тюрми і на заслання.

Крім того Корягін досить скептично ставиться до так званої „гласності" Михаїла Ґорбачова і до звільнення політичних в'язнів. Звільняють тільки тих, які каються і підписують заяви про неактивність в майбутньому. Він повірить у полегші тільки тоді, як з тюрем і концтаборів вийдуть на волю усі довголітні політичні в'язні. Деяких КҐБ пробувало зламати, їх привезли до місцевих тюрем, але коли вони відмовились від підписання заяви, по них знову пропав слід, аж потім виявилось, що усіх „відказників" відвезли знову до концтаборів на Сибірі.

Відбулися Збори Монтреальської Округи УНС

Монтреаль, Кве. (А. Гладилович). — Цьогорічні Загальні збори Монтреальської Округи УНСоюзу відбулися 30-го березня тут в залі Пластового Дому. З шести відділів Округи на зборах були заступлені всі, крім оттавського, від якого ніхто не міг приїхати. Головний Уряд УНС на зборах репрезентував новий директор для Канади мгр Іван Геврик з Вінніпеґу. Збори провадила голова Окружного Відділу, головна радна Текля Мороз. Протоколував секретар Микола Перейма.

Т. Мороз

В своєму звіті Т. Мороз підкреслила відрадний факт, що Округа, придбавши для УНС в минулому році 58 членів, майже повністю виконала призначену їй квоту (60 нових членів) і цим здобула перше місце між канадськими округами. Наочним висловом признання Головного Уряду Окрузі з цього приводу була плякета, що її привезла на збори Т. Мороз, з написом „Окружному Комітетові Відділів у Монтреалі — Першунові УНСоюзу 1986". Цей успіх Округа завдячує передусім секретарці Пластового Відділу Олександрі Дольницькій, яка придбала УНСоюзові найбільше число нових членів. Т. Мороз висловила надію, що призначена Окрузі на цей рік квота (50 нових членів) буде виконана на сто відсотків. Найбільший успіх, сказала вона, мають грамоти з одноразовою вкладкою. Вони забезпечують приплив молоді до УНСоюзу й тим самим його майбутнє. На жаль, багато молодих людей забезпечуються на великі суми в неукраїнських компаніях, не знаючи, що там умови забезпечення часто гірші, ніж в УНСоюзі.

Після звітів членів Управи й Контрольної комісії та ухвалення абсолюторії Управі, вибрано нові керівні органи Окружного Комітету в такому складі: Управа — Текля Мороз, голова, Осип Винницький, заступник голови, М. Перейма, секретар і делегат до Відділу КУК, Богдана Дубас-Явірницька, скарбник, Олександра Дольницька, організаційний референт і делеґат до Відділу КУК, Адольф Гладилович, референт преси, Віра Баніт, Іван Ґиба й Михайло Карпінський, вільні члени; Контрольна комісія — Микола Андрухів голова, А. Гладилович і Михайло Дідух, члени.

В своєму слові довголітній керівний працівник Українського Народного Союзу в Канаді мгр І. Геврик цікаво й широко представив присутнім його теперішній стан і можливості його дальшого розвитку в цій країні. Він сказав між іншим, що в наших рядах багато молоді, треба тільки доброго організатора й за його працю давати йому відповідну винагороду. Наше головне завдання збільшувати число членів УНС. Це тепер не так легко робити, як колись. Секретарі відділів найкраще знають усі труднощі в організаційній праці УНСоюзу й тому треба так чинити, щоб наших добрих секретарів не втратити.

Збори відбувалися, як звичайно, в дружній, діловій атмосфері. Після зборів була „традиційна" перекуска.

УНСОЮЗ ПІДТРИМУЄ УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО

Після спільних розмов (сидять, зліва): У. Дячук, д-р Є. Федоренко, д-р І. Флис, Л. Андрієнко-Данчук; (стоять, зліва): д-р І. Гурин, В. Сохан і А. Кобрин.

Джерзі Ситі, Н. Дж. (ШР) — У середу, 22-го квітня ц.р. Управа Шкільної Ради в складі д-р Євген Федоренко, голова, д-р І. Гурин, заступник голови, мгр Ліна Андрієнко-Данчук, секретар, мгр Атанас Кобрин, касир, відвідали Головну Канцелярію Українського Народного Союзу у Джерзі Ситі, Н. Дж.

Представників рідного шкільництва тепло привітала Екзекутива УНСоюзу на чолі з д-ром Іваном Флисом, головним предсідником УНСоюзу.

В нарадах взяли участь, крім д-ра І. Флиса, ще головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан, головний касир УНСоюзу мгр Уляна Дячук, головний редактор „Свободи" Зенон Снилик.

Наради пройшли в приємній, діловій інформативній атмосфері.

Голова Шкільної Ради, д-р Є. Федоренко ознайомив Екзекутиву УНСоюзу із сьогоднішнім станом та потребами рідного шкільництва в ЗСА, підкреслюючи, що протягом останніх років кількість українознавчих шкіл тримається на одному рівні. Шкільна Рада має в своїй системі 30 шкіл та курсів і понад 300 вчите-

(Закінчення на стор. 4)

ПОЛЬСЬКА МІЛІЦІЯ БРУТАЛЬНО РОЗІГНАЛА ДЕМОНСТРАНТІВ

Варшава, Польща. — Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел та інші інформують з Варшави, що польська міліція брутально розправлялась з демонстрантами у багатьох містах Польської Народної Республіки, організованих забороненою урядом робітничою профспілкою „Солідарність", а агенти державної служби безпеки заарештували тут біля 200 осіб і обвинуватили їх у поширенні заколотів та антикомуністичній агітації й пропаґанді.

Найбільші демонстрації, крім Варшави, відбулися у Вроцлаві, Ґданьску, Познані, Лодзі та інших більших містах. У Вроцлаві поліція побила до крови понад 20 демонстрантів, а біля 100 заарештувала. Серед заарештованих були лідери підпільної „Солідарности" такі, як Владислав Фразенюк, Юзеф Пініор, Марек Мушиньскі та інші. У Варшаві собор св. Станіслава Косткі де колись служив вбитий пізніше о. Єжи Попелюшко був окружений подвійним кордоном міліції, яка перевіряла документи і до собору впускала тільки тих осіб, які живуть у цьому кварталі Варшави.

У відміну до протестних демонстрацій „Солідарности", уряд і міська управа Варшави зігнала десятки тисяч громадян для відзначення першотравневого свята. На головній площі перед мешканцями міста пописувався сам перший секретар і президент Польщі ген. Войцех Ярузельскі, який кількакратно натякав на „нерозривну єдність" польського і російського народів й однозгідність у політиці між Варшавою і Москвою. Він вихваляв ініціятиву генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Горбачова і заявляв, що „гласность" буде також застосована в Польщі.

Очевидно, могло дуже легко дійти до зудару демонстрантів „Солідарности" з міліцією, до чого однак не допускав провів „Солідарности". „Ми рішили не піддаватися провокаціям агентів державної служби безпеки ,які шукали нагоди помститися на членах і прихильниках нашої профспілки", — заявив пізніше кореспондентам Лєх Валенса. Він додав, що ті, які називають себе авангардом, батьками народу, мусять фактично сьогодні ховатися за спинами міліціянтів у страху перед помстою власного суспільства.

Ще напередодні першотравневих святкувань тайна міліція перевела масові арешти серед свідомого польського елементу. Їх місця зайняли інші і підготова до антиурядової демонстрації проходила згідно з пляном. Марек Меншиковскі заявив демонстрантам під собором св. Станіслава, що „для нас свято 1-го травня ще не є святом, ми боремося власне за суверенність нашого народу і за повні права людини в нашій країні". Його слова заглушили поліційні серени і на зібраних поллялася вода із пожежних труб. „Ми ніби вільні, але живемо в неволі, як живуть також інші народи у Східній Европі", говорили інші промовці і їхні слова, може не повністю, продісталися у вільний світ, — кажуть політичні спостерігачі і кореспонденти, які мали змогу бути присутніми на цьому комуністичному видовищі.

ПАПА ЗАКІНЧИВ ВІЗИТУ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Бонн, Західня Німеччина. — Папа Іван Павло II, відправивши екуменічну Службу Божу з речниками інших Християнських Церков, закінчив таким способом свою офіційну п'ятиденну візиту до Федеративної Республіки Німеччини, яка була своєрідним спогадом трагічних подій з-перед і під час Другої світової війни, тобто з часу 12-річного тривання ґітлерівського режиму, який наніс чималого спустошення також для Католицької Церкви, а численні священослужителі загинули в тюрмах і концтаборах, обороняючи віру і право Церкви на вільне існування.

У Мінстері, наприклад, Папа особисто відвідав кардинала на емеритурі Ґлеменса-Августа Ґрафта фон Ґалєна, відомого під назвою „Лев з Мінстеру", одного з небагатьох німецьких церковних достойників, які мали відвагу протиставитись ґітлерівському режимові і засудити методи нацистів у винищуванні священиків, монахів і монахинь та масовій екстермінації жидів та інших національностевих груп, які супротивлялися режимові чи фігурували на списках, як ті, що мали стати погноєм „великого Третього Райху".

Іншою темою, яка була включена у численні проповіді Святішого Отця під час відвідин в Німеччині, була тема „зумисного вбивства", тобто абортів і вбивства з „милосердя". Ці дві проблеми він поставив поруч страхітливого ґітлерівського режиму і гостро засудив в публічних виступах обидва методи поведінки з людьми, які були створені на подобу Божу і тому мають право користуватися усіма Богом даними правами. Третьою преважливою справою ,яку порушив Папа в Авгсбурзі, Баварія, була тема атеїзму, зумисного стримування молоді від відвідування церков і церковних організацій, викидання Бога з публічних місць. У таких країнах, — заявив голова Католицької Церкви, яка, як відомо, нараховує біля 750 мільйонів вірних, не може бути також пошанування прав людини і моральні вартості життя є дуже низькі. Папа правдоподібно в тому випадку думав про свою власну країну, Польщу, й інші поневолені Москвою і комунізмом країни Східньої Европи.

Канцлер західньонімецького уряду Гельмут Коль, який зустрівся з Папою на передодні його виїзду до Ватикану у місцевості Шпеєр над Райном, подякував Святішому Отцеві за відвідини і за те, що він пригадав німецькому народові ті страшні часи ґітлерівської ери і воєнних та повоєнних років.

Радикально-ліві кола вимагали від Папи Івана Павла II більше. Деяка ліберальна преса й інші засоби масової інформації пригадали Ватиканові, що відвідини Папи в Німеччині і пригадування страшних часів були б незабутніми і такими увійшли б до історії людства, як що б Папа був перепросив людство за „відносно байдужу поставу Церкви до ґітлерівського ґеноциду над багатьма народами Европи". Папа згадував про ці справи під час зустрічі з жидівськими лідерами в Кельні, але ніде пізніше публічно не продовжував тієї теми, може навіть із чемностевих взглядів, бо ж він був гостем західньонімецької ієрархії, вірних католиків і тих, які вірять у його добрі позитивні інтенції й не стараються використати Папу для своїх політичних цілей, — кажуть політичні спостерігачі і ті особи, які супроводжали Папу у цій будь-що-буль історичній поїздці.

У СВІТІ

КРИЗА В АРҐЕНТИНІ між цивільним урядом президента Рауля Альфонсіна і військовиками, спричинилася до конфлікту між урядом і незалежною пресою у справі інформацій і коментарів журналістів, які дуже часто давали перевагу військовикам проти чого гостро протестували представники уряду. Видавці приватної, а тим самим незалежної від уряду преси категорично відкидали протести уряду, бо арґентинська конституція забезпечує пресі повну свободу вислову. Видавці закинули президентові Р. Альфонсінові, що він і його спільники використовують натомість дуже часто телевізію для пропаґування своїй ідей і поборювання противників. Ребелія в армії довела майже до повної монополізації телевізії урядом. Політичні спостерігачі кажуть, що в Арґентині назріває нова політична боротьба між політичними партіями, а зглядно між поміркованo-лівими і правими силами.

АКТИВІЗАЦІЯЛ МАРКСИСТСЬКИХ партизанів в Перу, які почали воювати не тільки новою модерною зброєю, яку вони стримують з Куби, Совєтського Союзу і сателітних країн, включно з В'єтнамом, але також новими методами. Для прикладу кореспонденти інформують, що мала група з дев'ятьох партизанів, переодягнених в білі лікарські халати, зліквідували поліційну охорону біля одного тюремного шпиталю в Лімі і звільнили з-під контролі кількох політичних в'язнів. Подібних атак в Перу є більше і тому військове командування створило групу вояків завданням яких є слідкувати за незвичними рухами цивільних осіб, головно у більших містах, одним словом займатись розвідкою.

У ЗВ'ЯЗКУ З ТИМ, ЩО ливанські політичні угрупування не зуміли знайти порозуміння між собою, ситуація в Бейруті і на передмістях знову погіршилась і парамілітарні групи багатьох партій замкнули одинокий шлях між східньою і західньою частиною міста, яким користуватись бейрутці. Крім того в місті в день і вночі чути вже знову перестрілку між християнською і мусулманською міліціями, а скорострільні черги, поліційні і шпитальні серени нагадують, що 12-річна громадянська війна ще не закінчилась в тій країні.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II, виступаючи з проповіддю в Авгсбургу, Баварія, закликав до єдности у Христі усі Церкви і релігійні групи, бо на його думку, виступаючи спільно, християнські Церкви можуть спричинитись до морального відродження серед народів, до мобілізації християнського світу в обороні миру, прав людини, поборення вбогости, засуду вбивств, абортів тощо. „Немає причини, щоб ми вічно були роз'єднані", — заявив Папа кільком тисячам вірних, які виповнили по береги катедру після того, як розпочалась дощова буря і треба було перенести Торжественну Службу Божу зі стадіону до катедри. Святіший Отець вірить, що християнські Церкви в евхаристійному об'єднанні становлять велику силу.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує, що теперішні керівники Афганістану наказали заарештувати колишнього президента Бабрака Кармаля і він тепер мавби перебувати в тюрмі в Кабулі. Цю інформацію підтвердило китайське пресове аґентство, яке покликається на дипломатичні джерела в Ісламабаді, Пакістан. Від кількох днів Б. Кармаль перебував під домашнім арештом. Зарядження про арешт видала Афганська революційна рада, яка рівночасно позбавила заарештованого усіх постів, які він займав у політичному житті.

В АМЕРИЦІ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Організації Об'єднаних Націй Гавіє Перез де Куеяр заплянував у червні цього року відвідати Австрію. Під час візити він зустрінеться з австрійським президентом Куртом Вальдгаймом. Г. де Куеяр візьме участь у міжнародній конференції в справах боротьби з наркотиками. Зустріч з К. Вальдгаймом запланована на приватному обіді. Генеральний секретар ООН ухилився від відповіді на запитання репортерів, що він думає про участь Вальдгайма в злочинах, вчинених нацистами в Европі в роки Другої світової війни.

У КОНҐРЕСІ ПОЧАЛИСЯ переслухання з приводу американської достави зброї Іранові. Президент Роналд Реґен та інші прихильники борців за свободу в Нікараґуа побоюються, що переслухання можуть створити таку атмосферу, в якій законодавці відмовляться схвалити фінансову допомогу антисандіністам. У 1988 фінансовому році Білий Дім плянує виділити повстанцям 105 мільйонів долярів. Конгрес не почне обговорювати цю справу раніше червня . Переслухання з приводу „ірангейту" триватимуть, як вважають, до пізньої осени. Противники борців за свободу вже дали зрозуміти, що використають ситуацію в Конґресі, щоб переконати законодавців відмовитися від фінансової допомоги антисандіністам. Роздування „ірангейту" має на меті також підвищити шанси демократів у президентських виборах 1988 року.

ВИСТУПАЮЧИ В НЮЙОРКСЬКІЙ публічній бібліотеці на пресовій конференції, рок-зірка Біллі Джоел повідомив про заплановану поїздку в Совєтський Союз у липні цього року. Б. Джоел і його група виступлять з концертами у Москві та Ленінграді. Це буде перший в історії виступ американської рок-групи в Совєтському Союзі, хоч, зауважив Джоел, „моя музика ще недавно була там заборонена". Квитки будуть продаватися по 6 рублів (10 долярів — за офіційним курсом). „Ми нічого не заробимо і, можливо поїздка принесе нам збитки", — сказав Джоел.

ДЕПАРТАМЕНТ ОХОРОНИ здоров'я ЗСА повідомив, що в минулому році найпопулярнішим жіночим ім'ям стало Джессіка. Від 1980 до 1985 року Джессіка „йшла другою", але потім помінялася місцями з „першуном" 1985 року Дженніфер. У 1986 році — 23-ій рік підряд — „першуном" серед хлопців став Майкл. Друге місце від 1981 року займає Крістофер.

НЕДАВНО У ПІВДЕННІЙ Каліфорнії відбулися великі військові маневри, під час яких випрацьовувалися десантні операції. В районі маневрів у міжнародних водах постійно перебував совєтський розвідчий корабель, який пильно стежив за ходом маневрів.

ЗНАМЕНИТИЙ „ВОЯДЖЕР" — надзвичайно легкий літак, що облетів минулого року земну кулю без приземлення, — розбирають на частини, щоб доставити його в Крайовий музей авіяції і космонавтики у Вашінгтоні. В кінці травня він буде зібраний і ввійде у постійну експозицію музею як видатне досягнення американської технічної думки.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Реґен послідовний щодо Нікараґуа

Хоча Конґрес із демократичною більшістю в обох його палатах відмовився ще в минулому році від фінансування протисандіністських партизанів у Нікараґуа і хоча в Сенаті продовжується слідство в справі засекреченого продажу зброї Іранові з головним вістрям проти передачі отриманих з того продажу грошей партизанам у Нікараґуа, президент Реґен не вирікається свого становища щодо потреби підтримувати тамошніх „борців за свободу". Він виступив у цій справі з промовою перед газетними видавцями в Ню Йорку минулої неділі і палко переконував авдиторію, що було б нещастям для Америки і всього вільного світу, якби Совєтському Союзові вдалося створити під самим боком Америки другу Кубу. Демократичні противники втручання З'єднаних Стейтів до справ Центральної Америки дістали новий арґумент: в минулому тижні згинув в Нікараґуа 27-літній Ернест Ліндер який працював там над здійсненням водно-електричного проєкту. Це перший американець, який згинув у Нікараґуа, відколи там розпочалась громадська війна, але вже десятий чужинець, який заплатив життям за те, що добровільно, задля зарібку пішов на службу сандіністського уряду. Тамошні урядові кола твердять, що Ліндер згинув у засідці, що її зробили партизани, — речник партизанів заперечив це і заявив, що вони „борці за свободу" цивільних чужинців не вбивають і що тут Ліндер згинув тільки тому, що опинився у перехресному вогні між партизанами і державними вояками.

Були, є і будуть завжди одиниці, які не слухають перестороги свого уряду і мають вдачу, що не боїться ризика, коли йдеться про добрий заробіток. У Нікараґуа є тепер все ще 1,500—2,000 американців, деякі з них тамошні поселенці від довгих років, деякі як репрезентанти різних американських торговельних і промислових фірм. ЗСА не зірвали дипломатичних взаємин з Нікараґуа, але з урядових кіл були кількакратні перестороги, що тамошній терен небезпечний і що американські громадяни повинні зліквідувати своє тамошнє перебування. Це саме стосується Ливану — не зважаючи на всі перестороги американського Уряду все ще є там американські фахівці, самітні і з родинами, без уваги на постійну загрозу від терористів, як схоплюють чужинців з фанатизму та бажання дістати окуп.

Президент Реґен не вирікається пляну вимагати від Конґресу нової суми, кругло 100 мільйонів дол. для „борців за свободу" в Нікараґуа. Є мінімальні шанси успіху таких заходів. В останньому часі Президент перестав уже говорити про необхідність змінити сандіністський комуністичний режим, а підкреслював тільки потребу демократизації тамошнього режиму й уведення прав людини — те саме, що говориться на адресу Совєтського Союзу. Очевидно, воно не має реального висліду. Ті приватні багаті американці, які жертвують великі суми для підтримання свободолюбного руху в Нікараґуа, стоять на становищі, що Америка повинна збройною силою перевести переворот в Нікараґуа.

При існуючій в американському суспільстві та зокрема в Конґресі атмосфері хворобливого страху, щоб не „повторився новий В'єтнам", ледве чи прийде до такої воєнної акції на яку Реґен зважився супроти Ґренади: Нікараґуа має сильну реґулярну армію кругло 50,000 вояків із танками і бойовими гелікоптерами і не можна порівнювати її з Ґренадою. Гра продовжується.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами мають бути не довші за три сторінки машинопису писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція*

Ф. Лукіянович

МІРКУВАННЯ НА МАРҐІНЕСІ

Слід признати, що накрутити фільм про Собібор чи будь-який інший німецький концтабір, це вже не така проста справа, бо звідкіля візьмете оті проношені одяги чи лахи, а зокрема, звідкіля витягнути оті виголоджені, виснажені постаті у пересиченій Америці?

Хоч продуцент Денніс Доті, як і його дорадниця, що вижила, Естер Рааб, твердять, що вони заощадили глядачеві багато жорстоких сцен, що є можливо, то все ж таки трудно не зауважити, що у таборі панувала своєрідна атмосфера, схожа на санаторію для хворих, чи старших людей. Це враження підкріплюють поради доброзичливого капо, жида, що старається зберегти в'язнів. Таких капо начальство скоро посилало „на мило".

Натомість із фантазією Жюля Верна можна порівняти деякі сцени, як прохання ес-есмена, який, тримаючи в руках немовля вродливої жидівки, запобігає її ласки, тоді як вона гордо, відкидає залицяння та плює йому в лице.

Або дещо дальше, сцена братання та сторожі із жидами при музиці і танцях, за що кожного команданта такого табору змісця вислали б на „руссіше фронт", чого боялись німці як чуми.

В самій же втечі стільки виявів посвяти та самовідречення, замість самозбереження, що глядач дивується чи ці люди із нашої таки землі, чи з іншої плянети? А відносно суто української сторожі, то вже була мова в інших числах „Свободи".

Голокост і Собібор — це ж близнята

В 1978-80 роках кількакратно висвітлювано на телебаченні шістьгодинний фільм „Голокост". В ньому показано прихід Гітлера до влади у Німеччині, знущання та нищення жидів німцями; батьки продістались до варшавського ґетто. Обірвалось тут і полякам, які продавали, мовляв, зброю жидам, але без набоїв.

Але наймолодший син, як Марко Польо, запускається в мандрівку. З Берліну до варшавського ґетто, де відвідує батька, „дальше до Києва. Так, як би вкупив квиток на залізницю. Там геройчно рятує життя своєму колишньому товаришеві, німцеві, але цей зраджує його і поносить справедливу кару. Глядить, як в Бабиному Ярі українці нищать жидів, і врешті прилучається до загону жидівської партизанки в боротьбі проти німців.

Мученництво, чеснота, шляхетність та героїзм, це є ознаки жидівської спільноти. А чому не показати їх у правдивому світлі юденполіцаїв і юденратів у ґетто та жорстоких капів у концтаборах? Пощо постійно хотіти правду у кишеню? Та ж це були факти, а ніякі видумки.

Зріст антисемітизму у ЗСА

Затурбований Американський жидівський конґрес повідомляє, що згідно із вислідами останнього опитування, помічено наглядний зріст антисемітизму. Думаючи, що це завдячується голосній афері шпигунства Джаната Полларда та його дружини Енни Гемилтон-Поллард, нашвидкоруч вставлено це питання, одначе виявилось, що багато із тих, які виявили неґативне наставлення до жидів навіть про Полларда не чули.

Так тоді яка справжня причина? Здогадно, що це своєрідний „беклеш"; або відгук-протест проти надмірного впливу, що ця етнічна спільнота має у ЗСА у так багатьох ділянках. Наприклад, обидва сенатори Пеннсильванії, — жиди, сенатор з Ню Джерзі — жид, посадник міста Ню Йорку, колишній міністер мореплавства — жид, крім багатьох інших в міністерствах фінансів, оборони, судівництва, закордонних справ та адміністрації. Чи оці процеси та ОСІ не причинились до цього? Цікаво одначе також, що в суто-муринських дільницях, зокрема мусулманського визнання, протижидівські настрої поширюються.

Дем'янюк зникає

З овиду філядельфійського „Інквайрера". Спершу на першій сторінці із фото, як видна зірка із голосними заголовками уявної вини та ідентифікації, опісля його справу пересунули на черговi сторінки, а тепер, про бідлягу, вже зовсім призабули. Оце останньо, тільки була згадка, що він забрав голос у власній обороні.

Звідомлення, які появляються тепер, це із пресових агенцій, короткі, але об'єктивні. Немає більше таких писаків, які звітували під впливом юрби — „Розпни його"!

Мається враження, що німецькі свідки Ґрабіц та Шеффлер намагались скинути вину нацистів на українців. Натомість трудно буде стриматись щоб не стиснути руку ізраїльському адв. Й. Шефтелеві за його мужність та відвагу стати в обороні І. Дем'янюка всупереч реакції єрусалимської вулиці. Трудно собі уявити як ця вулиця проковтне вирок невинности, якщо ізраїльський суд матиме відвагу його винести.

Степан Яворський

Вісті з Оттави

У зв'язку з оприлюдненням рапорту Комісії Дешена про нацистських воєнних злочинців у Канаді, 12-го березня ц. р., приїхала до Оттави група українських громадських діячів. Дехто з них був запрошений на спеціяльну зустріч-сніданок з міністром Департаменту справедливости Рамоном Ґнатишином і міністром Департаменту багатокультурности Дейвідом Кромбі.

Приблизно місяць пізніше федеральний уряд назначив спеціяльну групу, яка складається з восьми правників і трьох членів Королівської кінної поліції. Ця група має займатися дальшим досліджуванням тих підозрілих канадців, які були ідентифіковані Комісією Дешена, або справи яких не були закриті цією комісією. Хоч група приготовлятиме обвинувачення проти нацистських воєнних злочинців, уряд виразно зазначив, що немає підстав порівнювати цю групу з Бюром спеціяльної інвестиґації у ЗСА, яке має погану репутацію серед східньоевропейських громад.

У вівторок, 24-го березня, відомий по цілому світу хор віденських хлопців виступав у оттавському центрі мистецтв. Цікавим було те, що хором диригував Лаврентій Івашко — канадець українського походження з Оттави, який студіює у Відні і працює з хором віденських хлопців. На цьому концерті хор проспівав кілька українських пісень, які місцева публіка вітала бурхливими оплесками. Після виступу хористів відбулося прийняття, на якому хористи знову співали українські пісні.

У понеділок, 6-го квітня, президент ЗСА Роналд Реґен відвідав столицю Канади і виголосив промову перед з'єднаним парляментом, тобто членами Палати Громад і членами Сенату. В своїй промові президент підкреслив дружні відносини між ЗСА і Канадою і згадав про потребу дальшої співпраці, особливо в ділянці економії і державної оборони. Несмачними були викрики кількох членів Нової Демократичної Партії (канадські соціялісти), які не скривають своїх антиамериканських сантиментів. Навіть провідник цієї партії Ед Бродбент, засудив поведінку тих членів парляменту, які викрикували під час виступу американського Президента. Посли урядової партії, офіційної опозиції і канадська преса назвали антиамериканську поведінку соціялістичних послів нікчемною і негідною.

Посол Прогресивно консервативної партії із Едмонтону Дейвид Кілґор, знаний оборонець прав людини і щирий приятель українців, зробив сенсацію своєю критикою політики уряду прем'єра Браєна Малруні. Він прилюдно заявив, що він готовий виступити з партії Прогресованих консерватистів, якщо уряд не змінить своєї політики супроти Західньої Канади і не змінить системи фаворитизму у відношенні до провінції Квебеку. Треба згадати, що останніми часами було кілька скандалів корупції і хабарництва, в яких були замішані посли, а навіть члени кабінету прем'єра Малруні, переважно з провінції Квебеку. Ці скандали причинились до сильного зниження популярности Прогресивно консервативної партії і її лідера Малруні. Є побоювання, що уряд Малруні може програти наступні вибори, якщо скандали і фаворитизм не припиняться.

Прем'єр Малруні покарав Д. Кілґора, позбавивши його позиції парляментарного заступника міністра транспорту і заборонивши йому брати участь в довірочних нарадах прогресивно консервативних послів. Зате у виборчій окрузі Д. Кілґора, в якій живе багато канадців українського походження, він отримав сильну підтримку з боку своїх виборців. Було б шкода, якщо б здібний і принципово чесний посол Кілґор відійшов з політичної сцени лише тому, що він відважився сказати те, що більшість його колеґ у партії думає.

У п'ятницю, 10-го квітня ц. р., у приміщенні української католицької церкви, професор оттавського університету, д-р Мирослав Шкандрій, дав цікаву доповідь про українське мистецтво в совєтській дійсності в двадцятих і початках тридцятих років. Проф. Шкандрій з допомогою прозірок, показав процес розцвіту і брутального знищення українського авангарду в малярстві, скульптурі і, до певної міри, в літературі. В роках відносної свободи в мистецькому русі українські малярі-модерністи здобули визнання і признання мистців цілого світу, а їхні твори втішались популярністю на мистецьких виставках у Венеції, Брюсселі й інших европейських мистецьких центрах. Одначе, в тридцятих роках, величезну більшість їх творів знищили сталінські варвари і лише дуже нечисленні фотографії тих шедеврів свідчать про їхнє досягнення в тому періоді. Доповідь проф. Шкандрія влаштувало Товариство Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців.

ПОЛІТИЧНА ДУМКА УКРАЇНСЬКОГО ПІДПІЛЛЯ

Петро Й. Потічний і Евген Штендера, ред., „Політична думка українського підпілля: 1943—1951", Едмонтон: Канадський Інститут Українських Студій, 1986 XXIX-406 ст. $ 24.95

I.

Н.Н. Вибір з писань головніших теоретиків українського визвольного підпілля та з програмових документів УГВР якраз дуже на часі. Клеветницька кампанія інспірована Москвою проти українства в усіх його виявах, а проти українських змагань за волю в першу чергу знайшла місце на сторінках світової преси і масових засобів інформації. Наслідки цієї офензиви не завжди неґативні. Під її тиском в українському суспільстві у вільному світі проходять процеси консолідації, зростає національна свідомість нашої молоді, з громадою ідентифікують свою судьбу люди, які з різних причин відстали від неї тощо. Але цієї відрухової хоч і здорової реакції замало. Ми повинні дати цим людям літературу, яка сприяла б їх духовому оновленню. На нашу скромну думку, матеріяли цієї книжки можливо допоможуть у цьому процесі.

Ціла книга поділена на чотири частини. І хоч принцип організації матеріялу не був хронологічним, більшість статтей, крім програмових документів у четвертій частині, в досить природний спосіб слідують в хронологічному порядку.

Перша частина книги, „Україна в імперіялістичних планах", складається зі статтей, які показують Україну як ключову політичну проблему Европи, за природні багатства якої та за стратегічне положення якої, проходить боротьба таких імперіялістичних держав як Росія, Німеччина, Польща, та менших сусідніх країн.

Цікавою з цього погляду є стаття О. Бродового (це псевдонім, правдивого прізвища автора не вдалося усталити), в якій говориться про концепцію „опертя на власні сили", що стала дороговказом для українського визвольного руху ще в 1917-20 роках, про певні відхилення в цій позиції деяких українських кіл, та в кінці про тріюмф цієї позиції в Україні, яка з проголошенням державности в 1941 році стала до боротьби з нацистською Німеччиною.

Знову ж в статті написаній ще в 1942 році о. д-р І. Гриньох (псевдонім Коваленко) аналізує ідеологічне підложжя німецької окупації Східньої Европи. Концепцію „лебенсравму" відносно України він виясню є як програму винищення українського населення або обернення його в рабів „суперменшів" німців.

Він теж вказує на те, що російський большевизм — це не жодна альтернатива до німецького імперіялізму, але радше його російська відміна. І тому на думку автора, треба протиставитися обом імперіялізмам солідарним фронтом усіх поневолених і загрожених народів.

Фокус третьої статті Я. В. Боровича (псевдонім В. Мудрого — це польсько-українські відносини. Автор, колишній віцемаршал польського сойму, хоч і закликає до польсько-української співпраці, оцінює можливість її радше песимістично, вказуючи на те, що ціла історія польсько-українських відносин підтверджує факт, що поляки навіть в кризових для себе ситуаціях не визбулися імперіялістичних зазіхань на українські землі.

Це писалося в час, коли в рамках світового конфлікту ішла жорстока і кривава польсько-українська війна. Ми й досі не вповні усвідомлюємо факт, що остання польсько-українська війна відбувалася за час Другої світової війни і тривала повних шість років від 1942 до 1948 року з жертвами і наслідками, які далеко перевищали жертви конфлікту з перших визвольних змагань. Провідники як польського, так і українського підпілля були в повні свідомі наслідків цього конфлікту.

Праця Кужіля (це теж псевдонім, — це історія Російської імперії від її початків до наших часів. У дуже стислій формі автор показав всі ходи імперської еліти звернені на поширення влади та підбиття, поневолення та підкорення різних народів інтересам імперії. В його трактуванні, російський большевизм — це наслідник і поборник російського імперіялізму.

Остання стаття цього розділу написана П. Думою (псевдонім Д. Маївського), яка є немов би логічним продовженням попередньої. Вона вказує, що СССР — це не „бастіон світової пролетарської революції", але Російська імперія, яка використовує гасла соціялізму для своїх власних цілей. У досить детальних описах, автор аналізує імперську машину та її політику в країнах Східньої Европи. На його думку, цей гін до захоплення і поневолення все нових народів і країн доведе колись до повного краху імперії власне в боротьбі з поневоленими народами.

Друга частина книги, яка займається ідеологічними питаннями, складається з п'ятьох статтей.

Перших дві, пера Осипа Дякова — Горнового і Кужіля — це аналіза марксистської теорії в світлі нових досягнень науки і технології. Обидва автори вказують на суперечності, що виринають з намагання совєтських ідеологів твердити, що їхня політика основана на науковій теорії і що ця політика „ipso facto" є найбільш ґуманною і прогресивною в цілому світі. Автори доказують, що і в ділянці стислих наук і в оцінці суспільних явищ вона не витримує критики. Все ж таки, з огляду на потреби визвольної політики, а спеціяльно з тактичних взглядів, членам підпілля і навіть членам ОУН дозволено бути прихильниками ідеалістичної або матеріялістичної філософії з запевненням, що в самостійній українській державі, яка ґарантуватиме всі демократичні права, ОУН не змагатиме до накидування своєї власної ідеології.

(Продовження буде)

ДЕРЖАВНЕ БЮРО транспорту подало до відома, що цього літа буде менше запізнень літаків і менше небезпеки зударів літаків у наслідок нових приписів щодо летунського руху.

У 200-РІЧЧЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ Конституції її оригінал є тепер виставлений для оглядання у Філядельфії.

Роман С. Голіят

УКРАЇНКА ПРО АДМІРАЛА БЕНСОНА

"Admiral William Shepherd Benson: First Chief of Naval Operations", by Mary Klachko with David F. Trask, Forword by Admiral Arleigh A. Burke, Naval Institute Press, Annapolis, Maryland, 1987, 268 pages. $ 24.95.

II.

Мілітарна інтервенція ЗСА прискорила закінчення воєнних дій в Европі й примусила Німеччину піддатися. У грудні 1918 року приїхав до Франції президент Вудро Вилсон, зі своєю дружиною і своїм почотом, взявши зі собою також дружину Бенсона, яка залишилася у Франції аж до червня 1919 року.

Бенсон, як головний дорадник президента ЗСА на мировій конференції, був проти англійської морської гегемонії, й тому він вимагав від англійської делегації, щоб вона погодилася на розбудову американської фльоти, яка дорівнювала б англійській, бо не все американські національні інтереси ті самі, що Великобританії. При тому д-р М. Клячко звертає увагу, що Бенсон не робив це з причини англофобії, але, як американський патріот, він клав добро своєї країни на перший плян. А коли учасники мирової конференції обговорювали ліквідацію німецьких колоній, разом з посілостями монаших католицьких чинів і маєтків Католицької Церкви, то Бенсон пригадав президентові Вилсонові, що юрисдикцію над монашими чинами має Ватикан.

У червні 1919 року Бенсон повернувся зі своєю дружиною з Франції до ЗСА. Його привітали як американського героя, знаменитого стратега й американського патріота, який постійно обстоював інтерес своєї батьківщини. 11-го листопада 1918 року підписано припинення воєнних дій, і за словами Делано Ф. Рузвелта — тодішнього асистента секретаря фльоти, — це в більшій мірі заслуга воєнної фльоти ЗСА, яка остаточно причинилася до переважаючої перемоги над ворогом.

Америка і Великобританія відзначили Бенсона медалями за особливу заслугу на пості шефа воєнно-морських з'єднань, протягом війни з центральними державами, а президент Франції Реймон Пуанкаре відзначив його Великим Хрестом почесного Леґіону.

У грудні 1919 року американське міністерство фльоти опублікувало листу 1,620 офіцерів, що їх відзначено за участь у Першій світовій війні. Адмірала Бенсона підвищено до ранґи високого адмірала. Його противники зчинили галас і стали обвинувачувати його, що він, як шеф американських морських дій, не підготовив своєчасно воєнний матеріял до війни. Почалися довготривалі конґресові переслухання, на яких Бенсон доказав, що в той час ціла країна, включно з президентом і Конґресом ЗСА, ставилися невтрально до воєнних дій в Европі. Всі справи зв'язані з воєнними діями, диктував Конґрес в порозумінні з Президентом. Офіцери фльоти домагалися, щоб міністерством фльоти керував генеральний штаб, а тому противився Бенсон. Він підтримував створення генерального штабу, але на засадах американської традиції, яка практикує, що цивільний секретар міністерства фльоти є речником політики, а генеральний штаб є виконавцем тих плянів. З конґресових переслухань Бенсон вийшов переможно, доказуючи противникам їхні неслушні закиди в його сторону.

Папа Бенедикт XV іменував Бенсона лицарем ордену Великого Христа св. Григорія військової кляси, і срібною медалею цього ордену. 11-го квітня 1920 року кардинал Ґіббонс в імені Папи вручив йому ці відзначення у катедрі в Балтиморі. З цього не були вдоволені протестанти, які вважали його більше католиком, ніж американцем, що не відповідало правді.

Маючи 64 роки, Бенсон готувався до пенсії. Він мав пропозицію з Нотер Дейм університету стати професором міжнародного права, але в той самий час президент Вилсон іменував його головою Департаменту торговельної фльоти й на тому пості він працював до 1928 року. Маючи 73 роки, він відійшов на пенсію і замешкав зі своєю дружиною у Вашінґтоні, Д. К.

Як практикуючий католик, він впливав на своїх дітей і внуків, щоб вони плекали цінності, якими він у своєму житті дорожив, практикував і плекав: правдомовність, чесність, льояльність, патріотизм, респект до влади, обов'язковість, відповідальність і вірність релігії. Одночасно він критикував „номінальних" католиків. Заторкаючи питання рівновартости жінок, він не опонував жінкам, які бажали працювати в політиці й бизнесі, але він уважав помилкою, коли жінка мусить виконувати працю чоловіка, щоб бути з ним рівноправною. На його думку, — це є помилка, яку заперечує історія.

Адмірал Бенсон помер на 76-му році життя, 20-го травня 1932 року у Вашінґтоні. Похорон, з усіма військовими почестями відбувся 23-го травня 1932 року. Крім військових достойників у похоронних відправах узяв участь архиєпископ Балтимору й папський нунцій.

Ця історична праця написана легким стилем й видана на доброму папері у твердій обгортці. Коли дочка Бенсона Марія Краффт, яка нині має 106 років, отримала від видавництва цю монографію про свого батька, то негайно власноручно висловила подяку д-р Клячко, за її „чудову працю" — про її незабутнього батька, який спочиває на військовому цвинтарі в Арлінґтоні.

Дещо про авторку: Життєвий шлях д-р Марійки Клячко натрапляв на ряд перепон, що їх вона завзято переборювала, включно з хворобами. Закінчивши в 1934 році семінарію Сестер Василіянок у Львові, вона виїхала в 1937 році на студії до Бельгії, на католицький університет у Лювені. З Бельгії, як туристка вона прибула на Світову виставку, яка відбулася у Ню Йорку в 1939 році, і тут її захопила Друга світова війна. Вона мусіла залишитися в Америці, і спочатку вчителювала в академії св. Василія Великого у Філядельфії, а відтак була директоркою українського музею у Стемфорді.

Працюючи в Колумбійському університеті над своїми науковими дослідами, вона натрапила на оригінальні урядові документи про американську делеґацію на мировій конференції в Парижі 1919 року, яка, та делеґація, мала рекомендацію обстоювати встановлення незалежної української держави. „Під умовою, що український націоналізм є досить сильний, щоб виправдати це рішення".

(Закінчення на стор. 4)

Спадщинний баль у Ню Джерзі

Учасники показу народних строїв на етнічному балю (зліва): Галина Стецура, Олег Миськів, Рома Миськів. *(Фото: (Дора Рак)*

Багатокультурність стейту Ню Джерзі проявляється у різних видах — чи то як окремі або спільні фестивалі, конференції, виставки, чи офіційне відзначування національностей губернатором стейту і стейтовою леґіслятурою, чи навіть у формі спільного балю для розваги.

Треба признати, що до збереження етнічної окремішности поодиноких груп, яких тепер є понад сто у Ню Джерзі, причиняється прихильне наставлення стейтової адміністрації, членів сенату і асамблеї, та й губернатора, який покликав окреме бюро для етнічних справ і продовжив існування губернаторської етнічної ради.

Знову ж фінансову підтримку одержують „етніки" у формі ґрентів від стейтової історичної комісії або від стейтового комітету для гуманістики для конференцій, виставок і публікацій. Українська громада користала з такої фундації у минулому. Тепер пороблені заходи для фінансування проєкту наукової конференції у 1988 році з нагоди 1000-річчя християнства в Україні.

Якщо ж йдеться про спільні етнічні імпрези, то із соціологічного аспекту вони мали б причинитися до приспішення „злиття" національностий, що може і є у демографічних плянах на майбутнє. Покищо ці спільні зустрічі створюють атмосферу приязної компетиції, а з другої сторони дають нагоду взаємно пізнавати різні культури, традиції і національну спадщину. Таку ж ролю сповнює і т. зв. спадщинний баль із фолкльорними виступами і показом народного вбрання окремих національностей.

Цьогорічний баль, 12-ий з черги, що відбувся 28-го лютого в Пайнс Менор в Едісон, був найбільш успішним з участю понад 600 осіб. Вступна програма, крім офіційних промов і привітів, включала також спеціяльне признання-відзначення губернатора стейту Ню Джерзі Томи Кейна за його зрозуміння етнічних справ і тривалу прихильність для окремих національностей. Відповідну грамоту перебрала у відсутності губернатора Джейн Бурджіо, секретар стейту.

Атракцією вечора була дефіляда етнічних строїв, у якій взяло участь 26 груп. Справді гарно презентувалася українська чвірка не лише стилевими строями, але й зовнішнім виглядом у добре підібраному народному вбрані. Дефілювали: Рома Миськів — полтавський стрій, Олег Миськів — козацький стрій, Анна Банасевич Мілі — гуцульський одяг і Галина Стецура у автентичному яворівському строю (із села Вільшаниці). Цей барвний образ доповнювали й гості при столах, з яких багато було також у ноші (повній або частинно) своєї країни.

У танковій частині цього року брали участь вперше дві нові групи — вірменська і китайська. Першим виступив вірменській танковий ансамбль „Антраніґ", що у кількості 12 танцюристів виконав ориґінальні танки із більшої композиції під поетичною назвою „Образи із Вірменії: пісні і танки з далекого краю". Це цікавий ансамбль, зорганізований у 1969 році при Вірменській Допомоговій Юнії на те, щоб зберігти і продовжувати вірменську культурну спадщину. Ансамбль має біля 60 танцюристів вірменського походження із кількох генерацій.

Вірменські танки, за словами директора групи, „є комбінацією делікатної грациозности, але й бравури і життєрадости". Деякі нагадували верховинні танки гірських мешканців, що мають багато спільних елементів, дарма, що різних народів. Вірменські танки хореографовані на фолкльорній тематиці при супроводі народних мелодій, або уложені до музики славного вірменського композитора Арама Качатуряна. Всіх захопив знаний танок „лезґінка", яким ансамбль закінчив свій вдалий виступ.

Танки китайської групи фантастично легкі, плавні і гнучкі, як їх дракон — так добре переданий композицією стяжками. Цей ансамбль „Тсай Фунг" існує в ЗСА чотири роки, а створений на те, щоб зберігати і показувати клясичні китайські танки та дати змогу професійним танцюристам виступати і експериментувати у нових модерних формах.

Директор ансамблю Май Мейджуан студіювала балет у Тайвані, а до ЗСА приїхала на стипендію від студії Марти Ґрагам у 1971 році. Танцюристи — Фунг Щумін і її партнер Кеджія Фао — уродженці Китаю, де студіювали танок і хореографію і виступали професійно у Китаї та в різних країнах, а переїхавши до ЗСА у 1983-84 роках, продовжують свої виступи.

Баль спонзорують фестивальні комітети поодиноких національностей, а організацією завідує окремий балевий комітет, який цього року очолювала філіппінка Лавреана Абано, а її заступник індієць Арджіт Сінг Магаль був майстром церемонії. Від українців у комітеті були — як і попередніми роками — Анна Банасевич Мілі і Остап Якубович.

Фестивальний сезон у стейті на 1987 рік передбачає два міжетнічні фестивалі, спонзоровані стейтовою етнічною радою, — 16-го травня у Ґленсборо Коледж (пол. Н. Джерзі), і 12-13-го вересня у Парку „Свободи" в Джерзі Сити, та вісім національних фестивалів у Ґарден Артс Сентер в Голмделі. Український фестиваль, тринадцятий, відбудеться 13-го червня. Окремий фестивальний комітет під проводом Роми Миськів, нової голови, заавансований у підготові програми, виставок і т. п. Комітет також випрацьовує тепер вступні пляни до фестивалю у 1988 році з огляду на тематику, пов'язану із 1000-літтям християнства.

Українські гості на балю: Анна Банасевич Мілі і Остап Якубович, комітетові, та Рома Миськів, Олег Миськів, Євгенія Харченко, Андрій і Євгенія Кейбіди, Роман і Люба Остапяки, Квітка Семанишин, Олена Банасевич, Володимир і Ганя Ковалівські, Галина Стецура, Іван і Наталка Павліви, Володимир і Марійка Юрченюки, Олена і Френк Затонські, Стефан Мусій, Володимир Баюс, Дора Рак

Спадщинний Баль, а з тим і етнічність стейту, були добре реклямовані у місцевих газетах, а після імпрези появилися статті, ілюстровані знімками. Допис у „Нюз Трибюн" із Вудбридж (5-го березня) включав знімок української четвірки у народних строях.

Дора Рак

В сумну річницю відходу сл. п. д-ра І. Шалаути

Д-р Ігор Шалаута

Рік тому відійшов від нас передчасно, осиротивши свою родину, приятелів та громаду, лікар, громадський діяч та друг д-р Ігор Шалаута. Багато приємних споминів він залишив про минуле і так багато невиконаних плянів на майбутнє.

Він дав, що міг для родини і для громади, і переглядаючи в думках сторінки спогадів його короткого , але такого плодовитого життя, ми знаємо, що його дитинство не було веселе. Втратив свого батька, маючи всього п'ять років. Заарештували батька большевики і слід по нім пропав. Пізніше втртатив свого діда, опікуна і приятеля.

Прийшла еміграція, воєнні та повоєнні роки, він ріс та дивував усіх своїми талантами, а мав їх багато. Відзначувався непересічним талантом до музики, а передусім до співу, маючи надзвичайно приємний голос, до танку, до малярства, мистецьких декламацій учився грати на скрипці, але любив також і спорт, а пізніше пластування. Ніжність його характеру, любов та охота допомагати іншим спонукали його вибрати професію медицини, яку він так щиро полюбив. Він допомагав усім — бідним та багатим, немічним старцям чи молоденьким пластунам.

В громадській праці був незаступний, його присутність відчували всі, а зокрема ті, що мали приємність та привілей бути його приятелями та друзями.

Неможливо дослівно перерахувати його заслуги та посвяту бо у кожній громаді, де він жив усі знають, чи то в Мишиген, Арізоні, Европі, де, будучи військовим лікарем в ранзі майора, не забував за українську громаду, влючившись в її працю, чи пізніше в Каліфорнії, в нашій громаді Лос Анджелесу.

Його праця на громадській ниві була справді подиву гідною, а особливо його терпеливість та посвята для Пласту та нашої пластової молоді, якої він не тільки був медичним опікуном, але приятелем, дорадником й учителем.

Ми бачили його на пластових таборах, прогульках, пікніках і різних імпрезах, де він і його дружина Аня та діти були завжди й брали участь. Тому смерть його була для нас тяжким ударом.

Похоронні відправи провів його приятель о. Августин Породько, який приїхав із далекого Тексасу, щоб разом з місцевим духовенством попрощати покійного. Чудово співав церковний хор під диригентурою Олі Івах.

Сумними та щирими були слова його друзів д-ра Олега Снилика, д-ра Михайла Яримовича, інж. Зенона Захарясевича, інж. Іринея Прокоповича, прощальне слово шваґра Юрія Перецького та слово від дітей, що його прочитав Орест Балабан.

Вся громада взяла масово участь у похороні та похоронних відправах. Гідно була проведена тризна, якою віддано зайнялися Зеня Вжесневська, Люня Ганкевич, Ліда Балабан і Ніна Обух. Усі зі сльозами в очах та тяжким серцем відпровадили його на вічний спочинок. Пам'ять по нім буде у нас вічною, бо ті незабутні хвилини, які ми спільно пережили, там, де ми сміялися, жартували, співали, працювали, згадували минуле чи плянували майбутнє, ніколи не затреться, він буде завжди в наших думках.

Ніна Обух

АСТРОНАВТИ, ЯКІ У СВІЙ час здійснили полет на міжпростірному кораблі „Меркурій-7", Доналд Слейтон, Аллан Шепард і Скотт Карпентер, зустрілися недавно на яхті, що плавала біля берегів Манґеттену, Н. Й., щоб започаткувати ґрошовий фонд „Меркурій-7". Гроші з цього фонду будуть призначатися на стипендії для найбільш здібних студентів природничих і технічних факультетів.

КОНҐРЕСМЕН-ДЕМОКРАТ Джеймс Шеєр, який активно виступив проти надання допомоги антикомуністичним партизанам у Нікараґуа, сказав, що відвідання цієї країни і зустрічі з представниками опозиції цілковито змінили його точку зору. За словами Дж. Шеєра який побував у складі американської делеґації в Нікараґуа на конференції міжпарляментської спілки, сандіністи ліквідували християнські радіостанції, взяли під контролю церковні видання, заборонили єдину в країні опозиційну газету „Пренса" та всі громадянські права і свободи. „Якщо З'єднані Стейти припинять надавати допомогу контрас, — сказав конґресмен, — справа життя більшости опозиціонерів у Нікараґуа буде програна і навіть саме їх існування опиниться в небезпеці. Багато з них заявили, що вони будуть змушені вибирати між в'язницею і еміґрацією".

Літературний вечір О. Питляра в Голливуді

В неділю, 8-го березня ц.р., у приміщенні Українського Центру при 2850 Тайлор вулиці у Голливуді, Фл., заходом відділів ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ, відбувся літературний вечір редактора О. Питляра.

Приїзд до нашої громади гостя із західнього побережжя Фльориди викликав велике зацікавлення, і вже заздалегіть виготовлено повідомлення для тутешніх мешканців та туристів, подаючи в ньому зміст програми вечора.

У читанні творів автора брали участь: Надія Мудрейко — „У церкві правиться", Наталя Трач, студентка коледжу, талановита і знана із своїх виступів як декляматорка — „Мамина рука", і Михайло Яремко — „У містечку баль".

Голова Головної Управи ООЧСУ проф. Микола Чировський ознайомив присутніх із біографією автора, пояснюючи, що видання першого твору „Лисовичі" є під літературним псевдонімом О. Михайлів, а справжнє призвіще є знане тим, які читають нашу пресу у вільному світі, в якій визначний журналіст поміщує свої статті на політичні, суспільні та загальногромадські теми.

Автор народився в родині адвоката у Львові. Там закінчив академічну гімназію і молодим студентом їздив на літні вакації до дідуся в Лисовичі, де мав змогу придивлятися до життя сільського приходства. За польської влади був декілька разів арештований і сидів у в'язниці. Економічні студії закінчив у Женеві, працював у промбанку і ревізором в українській кооперації у Львові. Молода душа хлопця рвалася до боротьби за Україну, він вступив у члени ОУН. Під час перебування у Швайцарії зустрівся з полк. Євгеном Коновальцем і якийсь час був його секретарем. З приїздом на вакації додому, знову включився до праці на українській ниві. Із вибухом польсько-німецької війни опинився в Бриґідках. Глибоко закарбувались в пам'яті автора переживання воєнної хутовини. Після закінчення війни виїхав до Сиднею, Австралія, а відтак до Америки, де перебуває понад двадцять років.

На схилі віку відізвалася в нього жилка заінтересування літературою, і щоб залишити якийсь слід після себе, вирішив написати, за його словами, „скромну хроніку" сільського приходства. Повість „Лисовичі" О. Михайліва читається дуже легко, вона в'яже нас з минулим, з українським життям вдома. Твір був відзначений двома нагородами, а на Літературному конкурсі медалею Івана Франка.

На закінчення вечора автор поділився з присутніми спогадами після Другої світової війни, з перебування на Волині і в північній Україні. Подякував сердечно за гостину і при каві учасники вечора мали змогу познайомитись ближче з автором, набуваючи прекрасну повість. Побажаннями доброго й довгого здоров'я попрощали ми журналіста-письменника Ореста Питляра відспіванням „Многая літа".

Надія Мудрейко

ПЕРШИЙ РАЗ ВІД ЗАКІНЧЕННЯ Другої світової війни Финляндією керуватимуть консерватисти. Новим прем'єр-міністром буде дотеперішній керівник державного банку Гаррі Голкері. Уряд буде створений з чотирьох коаліційних партій, які контролюватимуть 131 місцями у парляменті на усіх 200.

Українка...

Закінчення зі стор. 2

Про цей документ, з визначеними кордонами території України, вона згадувала на сторінках „Свободи" з датою 19-го листопада 1962 року, і в „Українському Тижневику", з 21-го листопада 1962-го року.

У Колумбійському університеті М. Клячко в 1962 році здобула докторат з політичних наук, захистивши свою дисертацію п.з. „Англійсько-американська ривалізація фльоти. 1918-1922 рр." Ряд науковців і дослідників цієї доби, як С. Роскил в Англії, так Д. Траск — помічник редактор у згаданій вище праці й багато інших в ЗСА покликаються на її працю.

Д-р Марія Клячко є членкою кількох наукових асоціяцій у ЗСА. Її англомовна праця про адмірала Бенсона знайшла прихильну оцінку американського академічного світу. Вона працювала на протязі 15-років для Історичного Центру в Департаменті морської фльоти у Вашінгтоні, як дослідниця історії міжнародної фльоти, а крім своєї наукової праці вона знаходила час і для української громадської праці.

УНСоюз...

(Закінчення зі стор. 1)

лів. Школи не є всі однакового рівня, з них повних, тобто з матурою, є 65 відсотків, а решта неповні — середні, мають менше, як 12 років навчання. Приємно було почути, що початкові кляси згідно з останніми статистичними даними, почали збільшуватися, що, в свою чергу, вимагатиме збільшення кількости вчителів, а особливо вишколених молодих учительських кадрів.

Д-р І. Флис у своєму слові підкреслив зацікавленість Українського Народного Союзу справами українського шкільництва та виявив добру волю допомогти фінансово рідному шкільництву, особливо в справі піднесення кваліфікації вчителів. Прихильно висловилися теж головний секретар В. Сохан, і головний касир У. Дячук.

Згадуючи літній учительський семінар, що вже два роки підряд відбувався на Союзівці, д-р І. Флис це раз запевнив, що і цього року Союзівка радо вітатиме українських учителів та і в майбутньому УНСоюз уможливлюватиме переведення таких корисних вчительських семінарів.

Запевнення головного предсідника дуже втішило представників Шкільної Ради, бо воно творить тверду підставу для плянованого вишколу та перевишколу українських учителів.

З вдячністю за зрозуміння шкільної проблематики та обіцяну допомогу залишили представники Шкільної Ради гостинну Екзекутиву Українського Народного Союзу.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС, покликаючись на шведську газету „Афтонблядет", яка, нібито, віддзеркалює погляди скрайньо-правої політичні групи Европейської робітничої партії (ЕРП) інформує, що саме це угрупування, аж до вбивства прем'єр-міністра Ольофа Пальме, „поширювало брудні фальшивки, малювало плякати образливого змісту на адресу колишнього голови шведського уряду. Цю кампанію ЕРП вела внутрі країни і за кордоном, але насамперед у Стокгольмі". Продовжуючи слідство, — пише згадана газета, — поліція звернула уваг, що відразу після вбивства Пальме це угрупування стало діяти підпільно, залишивши на призволяще свою головну квартиру і анулювавши телефонні номери в довідниках. Крім того ряд її провідних членів виїхали зі Швеції.

ПРАЦІВНИКИ НІКАРАҐУАНСЬКОЇ державної служби безпеки зайняли будинок видавництва забороненої сандіністами газети „Ля Пренса" і знайшли там, як інформує нікараґуанське агенство, певну кількість антиурядових і антикомуністичних летючок, які мусіли друкуватись у цьому видавництві недавно. Летючки і меморандум адресовані до делеґатів міжнародної конференції, яка відбувається тепер в Манагуа для обговорення світових проблем і „справи миру". Колишні видавці „Ля Пренса" призналися, що вони друкували звернення і летючки без офіційного дозволу уряду, бо такого дозволу вони і так не отримали б.

Чикаґо в 75-річчя 220-го Відділу УНСоюзу

Діямантовий ювілей Братства свв. Петра і Павла змобілізував середній південь української громади в Чикаґо. Всі імпрези політичного, громадського і релігійного життя влаштовується звичайно на півночі міста.

Історія громадян свідчить, що найбільше скупчення русинів-українців було таки на півдні. Величезні різні худоби, давали працю тисячам нових еміґрантів з Австро-Угорщини, українцям зокрема, до Першої світової війни, навіть, в часі кризи безробіття. Минулося, різні перенесли свої „ярди" на захід, ближче до сирівцю, і Чикаґо перестало бути столицею м'ясних продуктів, перестало висилати вантажні поїзди продуктів і приймати такі ж транспорти худоби і свиней — беконів.

В тому часі, в 1911 році, оснувався там 220-ий Відділ УНСоюзу. Першими піонерами Відділу були родини Коваликів і Брудних, які разом з піонерами 259-го Відділу Щербатими, Олешками та Біликами зорганізували парохію Пресв. Богородиці. Коли головою УНСоюзу був лемко Дмитро Капітула, то містопредсідницею УНСоюзу була в роках 1912-20 Марія Білик із 259-го Відділу. В тому районі існували ще Відділи 139, 214 і 398, а з приходом нової еміґрації постав там 35-ий Відділ заходом Петра Пуцила, головного касира УНСоюзу. Молодечий 398-ий постарівся і злучився із 220-им, а 214-ий перейшов до 259-го.

Історія союзового району середнього півдня мала в складі екзекутиви УНСоюзу головну містопредсідницю Марію Білик тому 65 літ, а тепер має теж головну містопредсідницю Ґльорію Пашен, яка виголосила промову з приводу 75-річчя.

В затишному, люксусовому ресторані „Малий Київ" рештки союзової громади, 75 осіб, вшанували пам'ять тих людей, переважно з Перемиського повіту, що творили історію і хоч вони вимерли, то залишили „коріння", як доказ, що вони існували. Відділ тепер переважно англомовний, фінансовим секретарем його є Геновефа Блідий, яка після смерти мужа Едвина минулого року перебрала цей пост і добру славу організатора нових членів. Покійний Едвин був нащадком родини Блідих з села Библо біля залізничої зупинки Нове Місто на шляху Перемишль-Хирів. Село, як каже літописець мало Трипільську культуру і було за княжих часів літньою резиденцією, а тепер славиться празником у день свята Воздвиження Чесного Хреста у вересні, де збиралося багато селян. У 1912 році багатий селянин Зєлик забрав нас, голодних студентів з бурси в Перемишлі, і мав для молоді окрему програму.

Де народ, там і душпастирі. В імпрезі-бенкеті взяли участь парох Гілярій Бенедикт і співпарох Височанський. Сидів я серед них за головним столом і довідався з розмови багато речей. Час йшов і приємної розмови ми не докінчили. В „Малому Києві" не бракувало „яствія і питія", харчів української кухні. Імпрезу відкрив предсідник Відділу перемишляк Ґут коротким вступним словом і представив Михайла Мелинишина, колишнього фінансового секретаря Відділу, як тостмайстра. М. Мелинишин одружений з однією із трьох сестер родини Брудний, які колись заповнювали сцени імпрез своїми танцювальними і співучими виступами. Мав коротке слово і я на тему молодого поповнення, бо такого потребує Український Народний Союз. Там я довідався, що член такої ґенерації, син колишнього секретаря неіснуючого вже 139-го Відділу (існує як новий Відділ з тим числом) Кукури організує прогульку на Союзівку на дні 3-12 липня цього року.

Степан Куропась

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

СТЕФАН ЗУБАЛЬ, член УНС Відд. 174-го Т-ва „Пласт" в Дітройті, Миш., помер 20-го березня 1987 року на 77-му році життя. Нар. 1910 року в Пасічній коло Станиславова, Зах. Україна. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Ореста з дружиною і дітьми і Ігоря, брата Дмитра з дітьми, шваґра Володимира з Олею і дітьми, племінників Михайла і Ярослава Добровольських, близьку і дальшу родину в Америці, Німеччині і Україні. Похорон відбувся 26-го березня 1987 року на цвинтарі Оливна Гора в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

МАРІЯ ПОСТОЛОВСЬКА, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн., померла на 93-му році життя. Нар. 1894 року в Тисмениці, Станиславів, Зах. Україна. Членом УНС стала 1925 року. Залишила у смутку сина Михайла, дочок Анну, Ґелен Сиц, Стеллу Ґілберт, дев'ять внуків, шість правнуків і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 24-го березня 1987 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Сливінський, секр.

АННА ҐЕМБАТЮК, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн., померла 15-го березня 1987 року на 85-му році життя. Нар. 1901 року в Борщеві, Тернопільська обл., Зах. Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку синів Богдана і Любомира, внучку Анну Нюберрі і двох правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Мавт Гоуп в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. Сливінський, секр.

ВОЛОДИМР ПРИБИЛА, член УНС Відд. 39-го в Сиракюзах, Н.Й., помер 23-го лютого 1987 року на 83-му році життя. Нар. 1904 року в Перемишлянах, Україна. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку дружину Марію, синів Володимира, Ігоря, Івана і Павла, Михайла і Йосифа з родинами і дочок Марійку і Христину з мужем Петом Віллей і дітьми; братів Остапа, Ростислава, Романа, та сестру Анну з мужем та дальшу родину. Похорон відбувся 28-го лютого 1987 р. на цвинтарі Кальварія в Сакраменто, Кал.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ПАРАНЯ БРОЖИНА, член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й., померла 1-го лютого 1987 року на 65-му році життя. Нар. 1922 року в Сулятичах, пов. Стрий, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Михайла, синів Евгена і Миколу з дружинами, 4-ох внуків та ближчу і дальшу родину в Україні і на еміґрації. Похорон відбувся 4-го лютого 1987 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Олександра Юзенів, секр.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 13

Жертводавець	Сума
П. Вацек, Макоті	31.28
В. Іваник, Колонія	25.00
Ј. Староцак, МекКіз Ракс	20.00
Е. Каратницький, Лігайтон	17.00
О. Дакгорн, Філядельфія	12.00
С. Плюговська, Ню Гейвен	12.00
Д. Сидорак, Торонто	12.00
М. Цимбалістий, Каіро	12.00
А. Яріш, Рочестер	12.00
О. Венгерчук, Бойнтон Біч	10.00
Л. Ґреґор, Сомерсет	10.00
П. Косел, Сінсінаті	10.00
д-р А. Реннер, Тарзана	10.00
Я. Швець, Філядельфія	10.00
І. Верига, Монтреаль	7.00
д-р С. Ворох, Вест Орендж	7.00
Д. Галушка, Стофвілл	7.00
П. Ганчарук, Ведерсфілд	7.00
П. Ґенгало, Монтреаль	7.00
Т. Загаєвич, Клівленд	7.00
М. Ковалиско, Ґейтерсбург	7.00
І. Корнило, Дітройт	7.00
Я. Кравчук, Парма	7.00
А. Лисак, Іст Гартфорд	7.00
І. Махно, Гамілтон	7.00
І. Пелех, Морріс Плейнс	7.00
Е. Стасина, Торонто	7.00
І. Харів, Клеймонт	7.00
М. Чемеринський, Парк Ридж	7.00
Я. Чирський, Торонто	7.00
А. Бабич, Скарборо	5.00
Р. Т. Балабан, Торонто	5.00
А. Бандровський, Клифсайд Парк	5.00
М. Боівка, Лорейн	5.00
М. Грегорович, Медисон	5.00
А. Данчишин, Наягра Фоллс	5.00
М. Кончак, Дітройт	5.00
В. Ленцик, Стемфорд	5.00
Р. Лесів, Ст. Луіс	5.00
М. Скробала, Баффало	5.00
Ю. Стефанишин, Ст. Луіс	5.00
М. Фарима, Чіктовага	5.00
Д. Шумило, Ленсдейл	5.00
М. Мірчук, Лівінгстон	4.76
Т. Войтів, Едмонтон	4.00
Г. Захарчук, Філядельфія	4.00
І. Іванців, Скарборо	4.00
М. Нечепоренко, Джеферсон	4.00
Л. Штендера, Оттава	4.00
Р. Бадяк, І. Віллістон	2.00
О. Бадинський, Фінікс	2.00
С. Барановська, Торонто	2.00
О. Бица, Ст. Катаринс	2.00
І. Борзенко, Гемет	2.00
Б. Бурак, Гартфорд	2.00
Т. Буртняк, Гамилтон	2.00
М. Витвицька, Іст Гановер	2.00
д-р М. Гладишевський, Калґері	2.00
М. Даниш, Ню Йорк	2.00
о. Б. Демчук, Роблин	2.00
В. Демчук, Бурке	2.00
І. Дзядик, Ютика	2.00
А. Дорошенко, Чикаго	2.00
о. Ю. Дубицький, Франквілл	2.00
о. І. Гайманович, Монтреаль	2.00
Е. Гойдиш, Вестбиря	2.00
Д. Ґалонзка, Рослідейл	2.00
Е. Єрмоленко, Сан Дієго	2.00
В. Захарій, Воррен	2.00
І. Захарків, Воррен	2.00
М. Ільященко, Тиволі	2.00
С. Капелян, Дітройт	2.00
І. Коваль, Кентон	2.00
М. Ковбаснюк, Джерзі Сиԏі	2.00
С. Козак, Ню Гейвен	2.00
В. Колосюк, Воррен	2.00
В. Корж, Балтимор	2.00
С. Король, Монтреаль	2.00
Ф. Корчмарик, Форт Лодердейл	2.00
О. Левицька, Філядельфія	2.00
А. Леуш, Ґлен Спей	2.00
Я. Лисяк, Ембридж	2.00
П. Литвин, Торонто	2.00
М. Лупинець, Овквілл	2.00
О. Максимів, Торонто	2.00
Г. Макух, Рослідейл	2.00
Д. Меліш, Філядельфія	2.00
М. Мельник, Амстердам	2.00
М. Міщенко, Мт. Проспект	2.00
О. Мохенко, Торонто	2.00
Д. Оленчук, Флашінґ	2.00
І. Петрущак, Чикаго	2.00
І Підгірний, Парма	2.00
В. Садівник, Ратерфорд	2.00
П. Соломко, Чикаго	2.00
Л. Стайнберг, Норт Порт	2.00
А. Тацин, Йонкерс	2.00
С. Темченко, Монтреаль	2.00
о. І. Ткачук, Ню Йорк	2.00
А. Турчин, Трентон	2.00
С. Ушак, Тінафлай	2.00
І. Хац, Філядельфія	2.00
М. Хмаренко, Говел	2.00
Д. Черник, Швенксвілл	2.00
П. Шандрук, Філядельфія	2.00
І. Шпак, Джексон	2.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА 9-го ТРАВНЯ 1987 РОКУ

Амстердам, Н. Й. — Звичайні збори Т-ва ім. Івана Франка, Відділ 266 о год. 7-ма веч. в домі У.А. Гор. Клюбу при 3-5 Теплер вулиці в Амстердамі. На порядку: зорганізовання поїздки на Союзівку, де відбудеться посвячення пам'ятника блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого організаційні справи УНСоюзу.

А. Качан, предсідник
М. Кривулич, скарбник
В. Варшона, секретар